

کتاب دانیال - شماره هشتاد و پنج

پرده برداری از سفر پیش‌گویانه: پیوند الهی میان نقاط عطف تاریخی

Jeff Pippenger

2024-02-18

یکصد و بیست و شش سال پس از شورش ۱۸۶۳، در مهر ۱۹۸۹ از شش آیه پایانی باب یازدهم دانیال برداشته شد. دانشی که در آن سال نخستین بار از آن مهر برداشته شد، شناخت خطوط اصلاح در تاریخ مقدس و آشکار شدن این حقیقت بود که همگی با یکدیگر موازی‌اند. سپس در ۱۹۹۲، نور آن شش آیه پایانی آغاز به آشکار شدن کرد. نخستین ارائه‌های عمومی این حقایق در ۱۹۹۴ انجام شد و موضوع آن خطوط اصلاح بود. در ۱۹۹۶، مجله‌ای با عنوان «زمان پایان» منتشر شد که شش آیه پایانی باب یازدهم دانیال را مشخص می‌کرد.

سال ۱۹۹۶ سالی بود که آن پیام رسمیت یافت؛ نشانه‌های که با رسمیت یافتن پیام و بلیام میلر در سال ۱۸۳۱ موازی است. پیام میلر اعلام آغاز داورى بود، و شش آیه پایانی باب یازدهم کتاب دانیال اعلام پایان داورى بود. موضوع پیام میلر زمان نبوی بود چنان‌که در کتاب مقدس آشکار شده است. موضوع شش آیه پایانی باب یازدهم دانیال، روم مدرن (پادشاه جعلی شمال) بود. روش‌شناسی‌ای که بر میلر مکشوف شد، «۱۴ قاعده تفسیر نبوی» او بود. روش‌شناسی‌ای که در سال ۱۹۸۹ مکشوف شد، «خط بر خط» جنبش‌های اصلاحی بود.

کار میلر شامل تثبیت مرجعیت کلام خدا بود، در تقابل با سنت‌ها و رسوم پاپی که به مدت هزار و دویست و شصت سال بر جهان حاکم بود. از این رو، پیام میلر نخستین بار در سال ۱۸۳۱ منتشر شد (و بدین ترتیب پیام او رسمیت یافت)، دقیقاً دویست و بیست سال پس از تدوین کتاب مقدس کینگ جیمز. کار فیوچر فور آمریکا شناسایی نقش ایالات متحده در التیام زخم مهلک نهاد پاپی در زمان قانون یکشنبه‌ای بود که به زودی فرا می‌رسد. از این رو، مجله The Time of the End در سال ۱۹۹۶ منتشر شد (و بدین ترتیب پیام رسمیت یافت)، دقیقاً دویست و بیست سال پس از آغاز ایالات متحده در سال ۱۷۷۶.

تشخیص دوره دویست و بیست‌ساله‌ای که مضمون هر جنبش اصلاحی را با یک نقطه ارجاع تاریخی به هم گره می‌زند، تا مدت‌ها پس از یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ حاصل نشد؛ زیرا تا زمانی که «وای سوم» در همان تاریخ فرا نرسید، خداوند قوم خود را به «راه‌های کهن» ارمیا، باب شش، آیات ۱۶ و ۱۷ بازنگردانید. در همان‌جا بود که نور «هفت زمان» دوباره کشف شد، و با رشد آن نور آشکار گردید که «دویست و بیست» عددی است که دانیال، باب هشت، آیات ۱۳ و ۱۴ را به هم پیوند می‌دهد. در آیه ۱۳ رؤیای «chazon» مربوط به تاریخ نبوی شناسایی می‌شود، و در آیه ۱۴ رؤیای «mareh» «ظهور» مشخص می‌گردد. پیوند میان آن دو آیه همان چیزی است که جبرئیل برای تعلیم آن نزد دانیال آمد، و دانیال نماینده قوم خدا در ایام آخر است؛ قومی که به فهم ارتباط میان آن دو رؤیا دست می‌یابند.

رؤیای آیه سیزدهم نمایانگر «هفت زمان» (دو هزار و پانصد و بیست سال) است و رؤیای آیه چهاردهم نمایانگر دو هزار و سیصد روز (سال) است. «هفت زمان» بر ضد پادشاهی جنوبی یهودا، که نماینده یهودا، اورشلیم و قدسگاه است، در سال 677 قبل از میلاد آغاز شد و دو هزار و سیصد سال که بازسازی اورشلیم و قدسگاه را مشخص می‌کند، در سال 457 قبل از میلاد آغاز شد.

دویست و بیست سال این دو رؤیا را به هم پیوند می‌دهد، و عدد دویست و بیست به‌عنوان نمادی از پیوند میان پاپ‌مال شدن لشکر و مقدس‌گاه به دست قدرت‌های ویرانگر بت‌پرستی و پاپ‌گرایی شناخته

شد؛ امری که به صورت پراکندگی و خشم خداوند تصویر شده است. این دویست و بیست سال، رؤیای کار شیطان‌ی پایمال کردن مقدس‌گاه را با رؤیای کار الهی بازسازی همان معبد به هم پیوند داد. بنابراین، این دویست و بیست سال نمادی است که پیوندی مقدس را نشان می‌دهد.

همان‌گونه که جنبش میلری با شورش ۱۸۶۳ پایان یافت و سپس صد و بیست و شش سال بعد جنبش فرشته سوم فرا رسید و بدین‌سان تأکید شد که این دو جنبش با نماد «هفت بار» (صد و بیست و شش) به هم پیوند خورده‌اند، آن فاصله دویست و بیست ساله نیز بنیان‌گذاری پیام کتاب مقدسی به دست میلر در ۱۸۳۱ را به انتشار کتاب مقدس کینگ جیمز در ۱۶۱۱ متصل کرد؛ و به همین ترتیب، همان دوره فیوچر فور آمریکا را با آغاز آمریکا پیوند داد، زیرا پایان آمریکا را نیز مشخص می‌کرد.

در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴، فرستاده عهد ناگهان به هیکلی آمد که در طول چهل‌وشش سال، از ۱۷۹۸، پایان نخستین غضب، تا ۱۸۴۴، پایان آخرین غضب، برپا کرده بود. پیش از ورود او به هیکل، ریزش روح‌القدس در جنبش «فریاد نیمه‌شب» رخ داده بود؛ جنبشی که پیش‌نمونه‌اش ورود پیروزمندان مسیح به اورشلیم بود. آن دو شاهد ثابت می‌کنند که هرگاه جنبش «فریاد نیمه‌شب» در ایام آخر تکرار شود، مسیح هیکل یک‌صد و چهل‌وچهار هزار را برپا کرده خواهد بود. آن دو جنبشی که در آنها «فریاد نیمه‌شب» مثل ده باکره تحقق می‌یابد، با یکدیگر موازی‌اند.

"اغلب توجه من به مثل ده باکره جلب می‌شود؛ پنج تن از آنان خردمند بودند و پنج تن نادان. این مثل مو به مو تحقق یافته و خواهد یافت، زیرا برای این زمان کاربردی ویژه دارد و، همچون پیام فرشته سوم، تحقق یافته و تا پایان زمان همچنان حقیقت حاضر خواهد بود." Review and Herald، ۱۹ اوت ۱۸۹۰.

تاریخچه پیروان میلر (جنبش فرشته نخستین)، نمایانگر تجلی فزاینده قدرت خداست که از زمانی آغاز شد که مهر کتاب دانیال در سال ۱۷۹۸ گشوده شد. این قدرت هنگامی افزایش یافت که فرشته باب دهم مکاشفه در ۱۱ اوت ۱۸۴۰ نازل شد. سپس نخستین ناامیدی ۱۹ آوریل ۱۸۴۴ فرا رسید، و در نهایت به ریزش روح‌القدس در گردهمایی اردوگاهی اکستر که از ۱۲ اوت ۱۸۴۴ آغاز شد انجامید و تا ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ همچون موجی سهمگین در سراسر سرزمین به گسترش خود ادامه داد.

تاریخ فیوچر فور آمریکا (جنبش فرشته سوم)، نمایانگر تجلی فزاینده قدرت خداست که از زمانی آغاز شد که کتاب دانیال در سال ۱۹۸۹ مهر آن گشوده شد. این قدرت هنگامی افزایش یافت که فرشته باب هجدهم مکاشفه در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ فرود آمد. سپس نخستین ناامیدی ۱۸ ژوئیه ۲۰۲۰ فرا رسید، رخدادی که در نهایت به ریزش روح‌القدس خواهد انجامید و همچون آتشی مهارناپذیر در سراسر زمین گسترش خواهد یافت تا زمانی که میکائیل برخیزد و مهلت بشر بسته شود.

در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ چندین نبوت تحقق یافت و این امر نشان می‌دهد که با فرا رسیدن قانون یکشنبه که به زودی خواهد آمد، چندین نبوت دیگر نیز دوباره تحقق خواهد یافت. یکی از آن نبوت‌ها، درنگ رؤیاست که در فصل دوم حقیق به تصویر کشیده شده است. فصل دوم حقیق تجربه هر دو جنبش فرشته اول و فرشته سوم را مشخص می‌کند. هر دو جنبش با مناظره‌ای درباره روش‌شناسی درست کتاب مقدسی روبه‌رو هستند؛ مناظره‌ای که میان نمایندگان آن جنبش‌ها و قوم برگزیده پیشین، که در جریان این مناظره در حال کنار گذاشته شدن‌اند، صورت می‌گیرد.

پیامی که نگهبانان تاریخ فرشته نخست باید از آن دفاع می‌کردند، شناسایی حقایق (جواهرات میلر) بود که سرانجام بر دو نمودار مقدس ۱۸۴۳ و ۱۸۵۰ به تصویر کشیده شد. در جریان مباحثه، ناامیدی‌ای پدید آمد که جدایی از دو گروه متخاصم را رقم زد و وفاداران را به تقدیس عمیق‌تر فراخواند.

سپس حقوق تمایز میان دو طبقه درگیر در فرایند آزمون حقایق بنیادین را مشخص می‌کند. آن فرایند آزمون که شامل مناظره میان آن دو طبقه بود و در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ خاموش شد، درست همان‌جا به پایان رسید که باب دوم حقوق به پایان رسید.

اما خداوند در هیکل مقدس خود است: تمام زمین در حضور او خاموش باشد. حقوق ۲:۲۰.

خداوند ناگهان به هیکل میلریتی خود داخل شد، و آنگاه تمام زمین می‌بایست خاموش می‌ماند، زیرا روز کفاره ضدنمونه‌ای فرا رسیده بود و داوری مردگان آغاز شده بود. تاریخ نبوی باب دوم حقوق در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ پایان یافت، و عیسی همواره پایان چیزی را با آغاز چیزی یکی می‌گیرد. آغاز دو رؤیای یکی رؤیای دو هزار و پانصد و بیست سال پایمال شدن قدس و لشکر، و دیگری رؤیای اعاده قدس و لشکر—به‌طور هم‌زمان آغاز شد، اما با فاصله دویست و بیست سال از هم جدا شدند؛ و چون به پایان رسیدند، پایان یافتن آنها در حقوق باب دوم، آیه بیست، مشخص گردید.

با فرا رسیدن قانون روز یکشنبه که به زودی خواهد آمد، چندین نبوت تحقق خواهند یافت. یکی از آن نبوت‌ها درنگ رؤیاست، چنان‌که در باب دوم حقوق آمده است. باب دوم حقوق تجربه هر دو جنبش فرشته اول و فرشته سوم را تبیین می‌کند. هر دو جنبش با مناظره‌ای درباره روش درست کتاب مقدسی روبه‌رو می‌شوند؛ مناظره‌ای که میان نمایندگان جنبش و قوم برگزیده پیشین که در جریان این مناظره کنار گذاشته می‌شوند صورت می‌گیرد.

پیامی که پاسداران تاریخ فرشته سوم باید از آن دفاع کنند، شناسایی حقایق (جواهرات میلر) است که نهایتاً بر روی دو نمودار مقدس ۱۸۴۳ و ۱۸۵۰ به تصویر کشیده شدند. در جریان آن مجادله، سرخوردگی‌ای رخ داد که جدایی میان دو طبقه متخاصم را رقم زد و نیز دعوتی به تقدیس عمیق‌تر خطاب به وفاداران مطرح شد. سپس حقوق تمایز میان دو طبقه‌ای را که در فرایند آزمون حقایق بنیادین درگیر بودند، مشخص می‌کند. آن فرایند آزمون که با مجادله میان آن دو طبقه نمایانده شده بود، در هنگام قانون یکشنبه‌ای که به زودی فرا می‌رسد، به‌طور کامل پایان خواهد یافت؛ درست جایی که فصل دوم حقوق پایان می‌یابد.

اما خداوند در هیکل مقدس خود است: تمام زمین در حضور او خاموش باشد. حقوق ۲:۲۰.

خداوند ناگهان به هیکل صد و چهل و چهار هزار وارد خواهد شد، و آنگاه تمامی زمین سکوت خواهد کرد، زیرا روز کفاره ضدنمونه‌ای به داوری زندگان خواهد رسید. تاریخ نبوی باب دوم حقوق در قانون یکشنبه‌ای که به زودی فرا می‌رسد پایان می‌یابد، و عیسی همواره پایان چیزی را با آغاز آن یکی می‌گیرد.

داوری زندگان در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ آغاز شد، اما داوری یک روند است. این روند از خانه خدا آغاز می‌شود و سپس به نقطه‌ای می‌رسد که داوری بر کسانی که بیرون از خانه خدا هستند فرود می‌آید. وقتی ساختمان‌های عظیم شهر نیویورک فرو ریختند، داوری‌ای که نماد آن فرشته مهرکننده‌ای است که از میان اورشلیم می‌گذرد و بر آنان که برای رجاسات انجام‌شده در کلیسا و نیز رجاسات انجام‌شده در سرزمین آه می‌کشند و می‌گیرند مهر می‌نهد، آغاز شد. با فرارسیدن قانون یکشنبه که به زودی خواهد آمد، مسیح کار برپایی هیکل صد و چهل و چهار هزار را به پایان رسانده خواهد بود و فرشتگان هلاک‌کننده داوری را بر اورشلیم فرو خواهند آورد.

سپس صد و چهل و چهار هزار چون عَمّی برافراشته می‌شوند و داوری زندگان برای گله دیگر آغاز می‌شود؛ گله‌ای که در دانیال باب یازدهم، آیه چهل‌ویک، با ادوم و موآب و سرور بنی‌عمون نمایانده شده است.

چه جنبش میلری فرشته اول را در نظر بگیریم و چه جنبش نیرومند فرشته سوم، تمام تاریخ جنبش اصلاحی نمایانگر مکاشفه‌ای فزاینده از حقیقت است که با ریزش روح القدس به اوج می‌رسد. ریزش روح القدس محور نبوت‌های ایام آخر است. از این‌روست که باکره‌های نادان روغن ندارند و باکره‌های دانا دارند. روغن همان باران است.

می‌گویند: اگر مردی زن خود را طلاق دهد و آن زن از او جدا شود و زن مردی دیگر شود، آیا او بار دیگر نزد وی بازخواهد گشت؟ آیا آن سرزمین سخت آلوده نخواهد شد؟ اما تو با عاشقان بسیار زنا کرده‌ای؛ با این همه نزد من بازگرد، خداوند می‌گوید. چشمانت را به بلندی‌ها بردار و بین کجاست که با تو همیستر نشده‌اند. در راه‌ها برایشان چون عربی در بیابان به کمین نشسته‌ای؛ و سرزمین را با روسپی‌گری‌ها و شرارت‌های آلوده کرده‌ای. از این رو رگبارها بازداشته شده‌اند و باران پسین نیامده است؛ و تو پیشانی روسپی داشته‌ای، و نخواستی که شرمند شوی. آیا از این پس مرا نخواهی خواند: ای پدر من، تو راهنمای جوانی منی؟ ارمیا ۱: ۳-۴

در این بخش (و همه انبیا از روزهای آخر سخن می‌گویند)، خدا نشان می‌دهد که قوم او مرتکب زناکاری شده‌اند، تا آنجا که پیشانی فاحشه دارند. فاحشه روزهای آخر قدرت پاپی است و پیشانی نمایانگر تصمیمی عامدانه است. قوم خدا در روزهای آخر شیرینند، اما خدا فراخوانی نهایی می‌دهد، هرچند به جایی رسیده‌اند که همان تصمیمی را گرفته‌اند که فاحشه گرفته است. آنان شخصیتی را پرورده‌اند که با نسل چهارم نمایانده می‌شود، جایی که آماده پرستش خورشید شده‌اند، چنان که در نسل چهارم باب هشتم حزقیال نشان داده شده است.

زمان آن فرا رسیده است که نور حقیقی در میان تاریکی اخلاقی بتابد. پیام فرشته سوم به جهان فرستاده شده است تا به مردم هشدار دهد که نشان وحش یا نشان تمثال او را بر پیشانی‌ها یا دست‌هایشان نپذیرند. پذیرفتن این نشان یعنی به همان تصمیمی برسند که وحش گرفته است و همان اندیشه‌ها را ترویج کنند، در مخالفتی مستقیم با کلام خدا. خدا درباره هر که این نشان را بپذیرد می‌گوید: «او از شراب خشم خدا خواهد نوشید، شرابی که بی‌اختلاط در جام غضب او ریخته شده است؛ و او در حضور فرشتگان مقدس و در حضور بره، با آتش و گوگرد معذب خواهد شد.» ریویو اند هرالد، ۱۳ ژوئیه ۱۸۹۷.

ارمیا قوم خدا در ایام آخر را چنین شناسایی می‌کند که آنان از پیش پیشانی فاحشه را دارند. آنان در آستانه دریافت نشان وحش‌اند، زیرا «شریر» هستند. در قطعه‌ای که همین‌اکنون نقل شد، خواهر وایت ادامه می‌دهد:

اگر نور حقیقت بر شما عرضه شده باشد که سبت فرمان چهارم را آشکار می‌سازد و نشان می‌دهد که در کلام خدا هیچ مبنایی برای نگاه داشتن یکشنبه وجود ندارد، و با این حال هنوز به سبت دروغین می‌چسبید و از مقدس نگاه داشتن سبتی که خدا آن را «روز مقدس من» می‌نامد سر باز می‌زنید، نشان وحش را دریافت می‌کنید. این چه زمانی رخ می‌دهد؟-وقتی که از فرمانی اطاعت می‌کنید که به شما امر می‌کند در روز یکشنبه از کار دست بکشید و خدا را پرستش کنید، در حالی که می‌دانید در کتاب مقدس حتی یک کلمه نیست که نشان دهد یکشنبه چیزی جز یک روز عادی کاری است، بدین‌سان به دریافت نشان وحش رضایت می‌دهید و مهر خدا را رد می‌کنید. اگر این نشان را بر پیشانی‌ها یا بر دست‌های خود دریافت کنیم، داوریهایی که علیه نافرمانان اعلام شده است بر ما فرود خواهد آمد. اما مهر خدای زنده بر کسانی نهاده می‌شود که از روی وجدان سبت خداوند را نگاه می‌دارند.

«و خدا دید که شرارت انسان در زمین بسیار است و هر خیال از اندیشه‌های دل او دائماً جز بدی نیست... زمین نیز در نظر خدا تباه شده بود و زمین از خشونت پر گشته بود... و خدا به نوح گفت: پایان همه بشر در برابر من آمده است، زیرا زمین به سبب ایشان از خشونت پر شده است؛ و اینک،

ایشان را با زمین نابود خواهم کرد.» آنان می‌بایست ریشه‌کن شوند، زیرا زمینی را که خدا آفریده بود تا قوم پارسا از آن بهره‌مند شوند، آلوده کرده بودند.

مسیح اعلام کرد: «چنان‌که در روزهای نوح بود، در روزهای پسر انسان نیز چنین خواهد بود.» و آیا چنین نیست؟ هر کس که به روزنامه‌های روزانه نگاه کند، می‌تواند فهرستی بلند از جرایم ببیند: مستی، سرقت، راهزنی، اختلاس، قتل. گاهی خانواده‌هایی به‌طور کامل به قتل می‌رسند تا تمایلات کسی برای تصاحب پول یا اموالی که به او تعلق ندارد برآورده شود. جهان واقعاً دارد مانند روزهای نوح می‌شود، زیرا مردم آشکارا فرمان‌های خدا را نادیده می‌گیرند. Review and Herald, July 13, 1897

ارمیا، قوم خدا در ایام آخر را که در آستانه سجده در برابر خورشیدند شناسایی می‌کند، و هنگامی که چنین می‌کند اعلام می‌کند: «باران‌ها بازداشته شده‌اند و باران پسین نیامده است؛ و تو پیشانی روسپی داشتی، از شرمیدن ابا کردی.» «شریران» قوم خدا در ایام آخر هیچ باران پسینی دریافت نمی‌کنند و از شرمیدن سر باز می‌زنند، زیرا اندیشه‌هایشان پیوسته شرور گشته است؛ چنان‌که تاریخ نوح و نیز حجره‌های تصاویر در دومین رجاست باب هشتم حزقیال نشان می‌دهند.

ارمیا شروران بی‌شرم قوم خدا در روزهای آخر را بر آن می‌دارد که «فریاد» «از» آن «زمان» به «راهنمای» «جوانی» خود کنند. راهنمای دوران جوانی ادونتیسیم، دو لوح حبقوق و جواهر نمایانده شده بر آن‌ها بود. تنها امید برای رهایی از شرارتی که در شرف فرود آوردن مرگ ابدی بر شروران قوم خدا در روزهای آخر است، این است که به سوی خدایی فریاد کنند که در آغاز راهنما بود، یعنی با فرا رسیدن «زمان پایان» در سال ۱۷۹۸.

مسئله در تاریخ فرشته اول یا سوم این است که آیا باران پسین را دریافت می‌کنید یا نمی‌کنید. باران پسین زمانی آغاز شد که امت‌ها در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ خشمناک شدند.

در آن زمان، در حالی که کار نجات رو به پایان است، مصیبت بر زمین خواهد آمد و ملت‌ها خشمگین خواهند شد، اما مهار می‌شوند تا مانع کار فرشته سوم نگردند. در آن زمان «باران آخر»، یا تجدید نیرو از حضور خداوند، خواهد آمد تا به صدای بلند فرشته سوم قدرت ببخشد و مقدسان را آماده سازد تا در دوره‌ای که هفت بلای آخر ریخته خواهد شد، استوار بایستند. نوشته‌های نخستین، ۸۵.

«باران پسین»، که از آن با عنوان «تازه‌سازی» نیز یاد می‌شود، هنگامی آغاز شد که ملت‌ها به خشم آمدند، و در همان زمان «کار نجات» رو به پایان رفت. چهار فرشته مکاشفه باب هفتم چهار باد را مهار می‌کنند تا مهر کردن یکصد و چهل و چهار هزار به انجام برسد، و در حزقیال باب نهم، آن کار بدین‌گونه به تصویر کشیده می‌شود که فرشتگان نشانی بر کسانی می‌نهند که برای رجاسات انجام شده در اورشلیم آه و ناله می‌کنند. در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، فرشتگان کار پایانی نهادن نشانی بر پیشانی یکصد و چهل و چهار هزار را آغاز کردند.

کار پایانی فرشته سوم در هنگام ریزش باران واپسین به انجام می‌رسد، که همچنین «تازگی‌بخشی» است، که یک پیام است.

به آنان گفت: این است آرامش که به وسیله آن می‌توانید خستگان را بیارامانید؛ و این است تجدید قوا؛ لیکن نخواستند بشنوند. اشعیا ۱۲: ۲۸.

پیامی که آنان در کتاب اشعیا از شنیدن آن امتناع می‌کنند، همان پیامی است که با زبان‌های لکنت‌آلود ابلاغ می‌شود و پیامی آزمون‌گر است که نمایانگر روش «خط بر خط» است.

اما کلام خداوند برای ایشان چنین بود: حکم بر حکم، حکم بر حکم؛ سطر بر سطر، سطر بر سطر؛ اندکی اینجا و اندکی آنجا؛ تا بروند و به عقب بیفتند و شکسته شوند و به دام افتند و گرفته شوند. پس، ای مردان استهزاگر که بر این قوم که در اورشلیم است حکومت می‌کنید، کلام خداوند را بشنوید. زیرا گفته‌اید: با مرگ عهد بسته‌ایم و با هاویه به توافق رسیده‌ایم؛ هنگامی که آن تازیانه فراگیر عبور کند، به ما نخواهد رسید، زیرا دروغ را پناهگاه خود ساخته‌ایم و زیر ناراستی پنهان شده‌ایم. اشعیا ۲۸: ۱۳-۱۵

کلام خداوند، که همان پیام آرامش و تازگی (باران پسین) است و موجب می‌شود آنان «بروند و به عقب بیفتند و شکسته شوند و به دام افتند و اسیر شوند»، به «مردان استهزاگر که بر این قوم ساکن در اورشلیم حکومت می‌کنند» داده می‌شود. اورشلیم جایی است که فرشتگان بر کسانی که ناله و زاری می‌کنند نشان می‌نهند، و مشایخی که به امانت خود خیانت کرده‌اند نخستین کسانی‌اند که می‌افتند.

"نشان رهایی بر آنان نهاده شده است که 'برای همه رجا ساتی که انجام می‌شود ناله می‌کنند و فریاد برمی‌آورند.' اکنون فرشته مرگ روانه می‌شود؛ در رؤیای حزقیال این فرشته به صورت مردانی با سلاح‌های کشتار مجسم شده است، و به آنان فرمان داده می‌شود: 'پیر و جوان را به کلی بکشید، هم دوشیزگان و کودکان خردسال و زنان را؛ اما به هیچ مردی که آن نشان بر اوست نزدیک نشوید؛ و از مقدسگاه من آغاز کنید.' پیامبر می‌گوید: 'آنان از مردان سالخورده‌ای که در برابر خانه بودند آغاز کردند.' حزقیال ۱: ۹-۶. کار نابودی از میان کسانی آغاز می‌شود که ادعا کرده‌اند نگهبانان روحانی مردم‌اند. دیده‌بانان دروغین نخستین کسانی‌اند که فرو می‌افتند. نه دلسوزی هست و نه امانی. مردان، زنان، دوشیزگان و کودکان خردسال با هم هلاک می‌شوند." مناقشه عظیم، ۶۵۶.

در مقاله بعدی، بررسی افزایش دانشی که در سال ۱۹۸۹ پدید آمد را ادامه خواهیم داد.

کسی که فراتر از ظاهر را می‌بیند و دل‌های همه آدمیان را می‌خواند، درباره آنان که از نوری عظیم بهره‌مند شده‌اند، چنین می‌گوید: «آنها به سبب وضعیت اخلاقی و روحانی خویش اندوهگین و حیران نمی‌شوند. آری، ایشان راه‌های خویش را برگزیده‌اند و جانیشان در رجا ساتشان لذت می‌یابد. من نیز فریب‌های ایشان را اختیار خواهم کرد و ترس‌هایشان را بر آنان خواهم آورد، زیرا چون خواندم، هیچ‌کس پاسخ نداد؛ چون سخن گفتم، نشنیدند؛ بلکه در نظر من بدی کردند و آنچه مورد خشنودی من نبود برگزیدند.» «خدا بر ایشان گمراهی نیرومند خواهد فرستاد تا دروغ را باور کنند»، زیرا محبت حقیقت را نپذیرفتند تا نجات یابند، «بلکه در ناراستی لذت بردند.» اشعیا ۳: ۶۶، ۴؛ دوم تسالونیکیان ۱: ۲، ۱۰، ۱۲.

معلم آسمانی پرسید: «چه فریب نیرومندتری می‌تواند ذهن را بفریبد از این پندار که شما بر بنیاد درست بنا می‌کنید و خدا اعمال شما را می‌پذیرد، حال آنکه در واقع بسیاری امور را مطابق سیاست دنیوی پیش می‌برید و در برابر یهوه گناه می‌کنید؟ آه، این فریبی بزرگ است، گمراهی‌ای دل‌فریب که بر اذهان چیره می‌شود، هنگامی که کسانی که زمانی حقیقت را شناخته‌اند، صورت دینداری را به جای روح و قدرت آن می‌گیرند؛ وقتی می‌پندارند که توانگرند و بی‌نیاز از هر چیز، در حالی که در حقیقت به همه چیز نیازمندند.» گواهی‌ها، جلد ۸، ۲۴۹، ۲۵۰.